

esquix

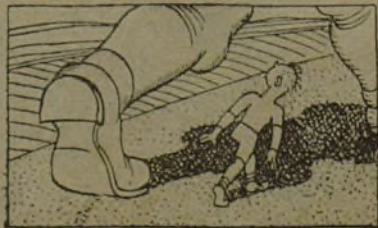
Suplement d'EN PATUFET

Mastegarroc era un ogre que en un sol àpat devorava diversos caps de bestiar.

Com que en Miquelet coneixia els instints de l'ogre, en trobar-lo un dia, comprengué que estava perdut, i per salvar-se recorregué al seu enginy.

— Si em respecteu — digué a l'ogre —, us acompanyaré al lloc on hi ha la bèstia de carn més fina i més mengívola. — I l'ogre el seguí.

Davant d'un ericó, que romania amb les pues plegades, en Miquel digué: —Tasteu aquesta bestiola i ja em sabreu dir el què és bo.

L'ogre prengué l'ericó, però en anar a mossegar-lo, aquest ericó les pues, i l'ogre llençà un crit de dolor. Heus açí com en Miquel castigà la golafreria de l'ogre i es salvà d'una mort segura.

Faules traduïdes

ISOP I SON AMO

(DE LA FONTAINE)

A l'amic Josep Muñoz

«Les bons se servent de la langue pour le bien et la vérité; les méchants s'en servent pour le mal et l'erreur.»

Cert dia de mercat, l'amo, que tenia intenció de convidar alguns de sos companys, encomanà a Isop que comprés allò que trobaria de millor.

—Ja t'ensenyaré—digué per ell mateix Isop—d'especificar el que desitges i de no confiar així en la discreció d'un esclau.

No comprà altra cosa que llengües, les quals féu adobar amb tots els suc: l'entrant, el segon entrant i tots els altres plats no foren més que llengües.

Els convidats, de bon principi, no tenien prou paraules per lloar l'escolliment d'aquells menjars; però després se'n cansaren.

—¿No t'he recomanat—digué l'amo—de comprar el que trobaries de millor?

—¿I què hi ha de millor que la llengua?—contestà Isop—. Es el lligam de la vida civil, la clau de les ciències, l'orgue de la veritat i de la raó; amb ella s'edifiquen les ciutats, se les poleix; amb l'ajuda d'ella un pot instruir l'ignorant; és reina dins de les assemblees; un hom paga amb ella el primer de tots els deures, que és el de la lloança a Déu.

—Doncs—digué l'amo, que pretenia agafar-lo—, compra'm demà el que trobis de pitjor. Aquestes mateixes persones vindran i vull variar.

L'endemà Isop féu servir els mateixos aliments, dient que la llengua era la cosa pitjor que hi ha al món: és la mare de tots els debats, la font de les divisions i de les guerres. Si és l'orgue de la veritat, és també el de l'error, i, el que és pitjor encara, el de la calúmnia. Amb l'ajuda d'ella es destrueixen les ciutats, es persuadeixen dolentes coses. Si d'una banda lloa els déus, de l'altra profereix blasfèmies contra llur poder.

Algun dels convidats digué al senyor que verament aquell criat li era molt convenient, car sabia el millor del món: exercir la paciència d'un filòsof.

EL GALL I LA GUINEU

(DE LA FONTAINE)

«Démêlez la vertu d'avec
ses apparences.»

Un gall molt vell i ple d'experiència estava a l'aguait sobre la branca d'un arbre.

—Germà—li digué, fent dolç el to de sa veu, una guineu que s'escaigué a passar—: ja s'han acabat les guerres. Amb gran alegria vinc a anunciar-te que la pau general ha estat firmada. Cuita, baixa, que ens abraçarem! No tardis, per Déu, que tinc encara d'anunciar-ho a vint llocs sense falta. Tu i tots els teus podeu des d'ara i sense temor ocupar-vos en vostres negocis. Us servirem com germans! Baixa, doncs, a rebre l'abraçada d'amor fraternal.

—Amic—contestà el gall—, és amb una alegria gran que rebo aquesta nova, i molt més essent tu el que m'ho comuniques. Veig al lluny dos llebrers; sens dubte són corredors enviats per aquest objecte. Van molt de pressa i seran en un moment aquí amb nosaltres. Ja baixo: podrem felicitar-nos tots plegats de tal millora.

—Adéu—digué la guineu—. El meu camí és llarg a fer; ja ens felicitarem d'aquest succés una altra vegada.

I el galant enredaire s'escapà esma-

perdut, molt mal content del resultat de sa estratagema.

El gall esclatà a riure a rebentar, veient-lo tan espantat, car fou per ell un doble plaer: enredar un enredaire.

Per l'adaptació, JOAN BARÓ

BESTIESES.

— Escolta, ase, que t'he d'explicar una cosa molt bonica.

— Ja pots parlar: *sóc tot orelles.*

LES PLANTES DORMILEGUES

Entre els descobriments més sensationals que la botànica ha registrat, figura la constatació de què les plantes dormen, com ho fan els homes o les bèsties. El que no es diu és si ronquen també, per més que deu ésser que no, ja que d'altra manera seria impossible passar la nit en cases on hi hagués jardí, o situades vora passeigs amb arbrat.

Coneguda aquesta particularitat de les plantes, s'ha vingut en coneixement de què quan els vegetals han passat un bon període de son, es desenrotllen després moltíssim més i floreixen o donen fruit abans del temps ordinari.

Les conseqüències d'aquest descobriment no cal que les posem de manifest, puix es veu clar que subjectant les plantes a una son ben llarga, podrien obtenir-se dues o tres collites amb fruits de millor qualitat.

Però com que resulta que hi ha plantes matineres que es desperten de jorn,

i plantes calaveres que «retiren tard» i plantes que dormirien si no fos perquè les desperten els sorolls o les clarsors que procedeixen de l'interior de les cases o dels fanals de la il·luminació pública, el doctor Johannsen, eminent home de ciència danès, ha pensat en cloroformitzar-les, sistema que, adoptat per alguns horticultors i agricultors, diu que ha donat per ara gran resultat.

Ho celebrem, perquè seria cosa molt molesta haver de passejar-nos pel Parc, de puntetes, per no despertar les flors, el dia que al jardiner municipal se li acudís treure partit d'aquesta condició de dormilegues que s'ha experimentat en les plantes.

J. B.

X A R A D A

La *dos-quarta* i la *tres-dos*
varen anar l'altre dia
a casa sa tia *tot*
per donar-li els bons dies,

i com *tres-u* és la senyora,
els donà moltes joguines.

BENVINGUT

*El pare:—*A veure: ¿què n'has fet
dels turrons de neu?

*El nen:—*Jo, res... (*Després de ru-
miar una estona.*) Veurà... com que
eren de neu... sap...? es deuen haver
fos... comprèn...?

L'HONOR D'UN SALVATGE

A mon amic Jacint Bassols

Era durant la guerra entre França i Taïtí, que dirigia l'almirall francès Bruat. Un dia un salvatge va estar-se prop de dues hores amagat, no molt lluny d'ell.

Un cop hi va haver pau, aquell salvatge va anar a trobar l'almirall, i li va dir que durant dues hores la seva vida havia estat en ses mans.

—I ¿per què no m'has mort?—li va dir l'almirall.

—Matar-te traïdorament!—va respondre el salvatge—. No hauria gosat a viure deshonorat davant dels meus companys.

L'honor és com l'ull: la més petita impuresa l'altera.

Per la traducció del francès,

RAFEL GARRIGA

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

A la conversa de la pàgina 14 (a):
«Sala».

A l'endevineta de la pàgina 15 (b):
«Coll, Negre i Carbó».

A la conversa de la pàgina 8 (d):
«Jordi».

Als rodolins incomplets:

«L'artista Felip Lledó
està pintant un lleó».

«I li surt tan realista
que s'abraona a l'artista».

Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interior

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

Don Pau s'asseu disposat a refrescar.

però el vent també refresca i se li en-
duu el capell.

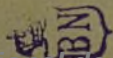
Per anar-lo a cercar deixa l'ampolla

sobre la cadira plegable,

que en deixar-la anar es plega i llença
l'ampolla.

Don Pau, irat, llença la cadira

í va a parar a la Delegació.